

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η Γ Κ Ο Λ Φ Ω

Το ζήτημα της ημέρας στο χωριό ήτανε δια ή «φουητιάσα νεο-λαία» θά έδινε «Έκτακτον καλλιτεχνικήν παράστασιν» χάριν του νουήμονος κοινού».

Το μέγα αυτό γεγονός, ο Τάσος ο Καρακούφαλος, ο μοναδικός Στέντωρ της περιφέρειας και άπότηρατος έννομητάξης, το διεκρίντε από το πρωί φωνάζοντας σε κάθε σταυροδρόμι του χωριού:

Ο κ. Πάρεδρος.

— Στού Μπακούλα την αλλη, που ήταν πριν σταύλους, άφίχθη θέατρον φίλου, ή έισουδους λεφτά τριάντα μινυαχά!..

— Και έχει το έργο πολλές πράξεις; τόν ρωτούσαν.

— Ντισού! άπαντούσε άρνητικώς ο Καρακούφαλος.

— Καί... έισπράξεις;

— Ντισού!

Έκτός όμως του Καρακούφαλου, και

ένα θεατρικό πρόγραμμα, κολλημένο στον πλατάνο της εκκλησιάς, άνγγελλε το μέγα γεγονός:

«Άπόρθε έξουχον έργον του μεγάλου Έθνικου ποιητού της... άρχαιότητος Περειάδου «Η Γκόλφω ή λυγερή», δράμα εις πράξεις όκτώ, μετά έντυχιώς πλήρους. Όρα έννάτη μετά μεσημβρίας, το έσπέρας δηλαδή».

Το πρόγραμμα ήταν στολισμένο με μία Γοργόνα κ' ένα Μέγαν Άλέξαντρο στην άκρη. Οι καλόβολο διοργανωτά της παραστάσεως έθεώσαν καλόν έπίσης, χροιά των λέπτε παραξενου του έργου, να προσθέσουν και άλλες τρεψές για να κάμη έντύπωση στο «ένγενές και νοσηρόστατον κοινόν».

Το θέατρο ήταν έντελώς καλοκαμινώ, με σκέπασμα τόν ουράνιο και έλπίδες τις... έισπράξεις, που από πονθενά άκόμη δέν έφραίνοντο. Μιά λάμπα κερωμμένη άπό τον σ' ένα στίλο, μέσα στην πλατεία του δείκτου, ματαίως προσπατούσε να σκορπίση κάποια λάμψη και ζωή στο άχανές και την έρημιά της αλλής. Και ή ώρα περνούσε... περνούσε...

Έπί τέλους, στην πόρτα της αλλής άφάνηκαν μερικά πελάτες.

— Τό ειστήριό σας!

— Όρίστε!

— Τό δικό σας;

— Καλέ, εννε ο γυιός του Πάρεδρου που μάς έδωκε τις λάμπες...

— Ά, παρτόν... Όρίστε!... Περάστε... Έλευτέρα...

Και ο γυιός του Πάρεδρου, που έδωκε τις λάμπες στο θέατρο, μπήκε μέσα τζαμπατζής, άκολουθούμενος από τόν άδελφό ένκεινον που έδωκε στο θέατρο τά έπαπλα της σκηνης — ένα τραπέζι με χρωματιστό τραπέζομάνηλο και δύο καρέκλες.

Έπειτα ήρθε ο άνερμός του έρασιτέχνη ήθοποιού, κατόπιν ή γιαγιά του πρωταγωνιστού, ή έξεδέληρη της κομμάδας του τρίτου ήθοποιού, ή συμπεθέρα της μαμμής του τετάτου, ή μαμμιά της συμπεθέρας του πέμπτου και άλλη χροιά τζαμπατζήδων, που είχαν κάτι προσέφερα κ' αΐτσι στο θέατρο εις είδος ή εις τέχνην...

Άλλ' ένώ έγίνοντο αυτά στην κυρία, ούτως ελπίν, πύλην του εις περσιωπήν θεάτρον άνελθόντος σταύλου του Μπακούλα, από την μάτρα είχαν πηδήσει στην αλλη που θά έδιδετο ή παρδάστασις, δια τά χαμίνια του χωριού, διαβολικώς θορυβούντα:

Χάριν της Τέχνης!... Χάριν της Τέχνης πάντοτε...

«Έβγα, Γκόλφω, απ' τή σκηνή να σου πούμε κατεί, τζαμπατζήδες στο μαντρι ήθσαν πάρα πολλοί και πάν' ή εισπράξεις, Γκόλφωμ', (πάν'!...)

Γύρω-γύρω, άπάνω σε μάντρες και σε ψηλά παράθηρα, άπάνω σε κεραμεία και σε ταράτσες, δια τά γυναικάκια της γειτονιάς και των περιχώρων, περιμεναν έν κοιουκουσιωφά και γλωσσοφαγωμάρα γ' άρχισή ή παράστασις...

— Ψί! Ψί! Ψί! Τά μάβατε;... Η κυρά—Μανόλινα τις έτραγε με τόν κόπανο!

— Με τόν κόπανο!

— Ναί! Τήν έκολάνισε για καλά ή Φωτοβλα της μαμμής!

Τό ρολόι του μητροπολιτικού ναού της πόλεως θά έστριμανε την δεκάτην και ήμισιαν, έν... ύψηρχε, θσαν ένεφανίσθη

στην πόρτα του θεάτρον το άι-λάφ του χωριού.

Πρώτη-πρώτη ή κυρία άστύνιομο, καθήσασα εις έξαιρετικήν θέαν, έχουσα έκ δεξιών τόν κύνιον της και έκ ένιωνίων της το άστύνιομο του μπουκνιτάχ, ο κύριος και ή κυρία δικολάβου, ή δεσποινίς συμβολαιογράφου, ή κυρία φαρμακοποιού. Άκόμη, ο κ. Ταραμάς, ο πλούσιος μπακάλης, μετά της έντραφεστάτης κυρίας του, ο όποιος διεμαρτύρητο γιατι το κατελλο της κυρίας άστύνιομο τόν έμπούζε νά βλέπη.

— Δέν έπιλήρωσα ένά τόσα λεφτά για να βλέπω το μπουγαδοκέρνο!... μουμμούριζε.

Ήταν άκόμη εκεί ο κ. Πάρεδρος, ο όποιος διεμαρτύρητο εγιατι άργούν νά παρατήσουν οι ήθοποιοί.

— Αυτό, έλεγε, δέν γίνεται στην Ερώπτη. Γι' αυτό πρώοδουσε ή Ερώπτη...

Τέλος προσήλθε ο γυιός του Πάρεδρου, φοιτητάς, μένε πνέων κατά τών διοργανωτών της παραστάσεως έρασιτέχνην, γιατι δέν προσέλαβαν στο θέατρο κ' αυτόν.

— Άκόμα να σηκώσουν τή σκηνή; τόν έρώταγε ο πατέρας του. Τι διάβολο τους λέπει;

— Σαπούνι: άπαντούσε ο γυιός.

Γέλια και κακό τότε.

— Έξυτνο παιδι εννε, έλεγαν οι άλλοι. Να του ζήση!...

Ο πλούσιος μπακάλης κ. Ταραμάς.

Τέλος προσήλθε ο γυιός του Πάρεδρου, φοιτητάς, μένε πνέων κατά τών διοργανωτών της παραστάσεως έρασιτέχνην, γιατι δέν προσέλαβαν στο θέατρο κ' αυτόν.

— Άκόμα να σηκώσουν τή σκηνή; τόν έρώταγε ο πατέρας του. Τι διάβολο τους λέπει;

— Σαπούνι: άπαντούσε ο γυιός.

Γέλια και κακό τότε.

— Έξυτνο παιδι εννε, έλεγαν οι άλλοι. Να του ζήση!...

Η ώρα ήταν πλέον έντεκα. Η άστύνιομωμια είχε άποκομηθεί. Η δεσποινίς συμβολαιογράφου έπίσης. Και ή κυρία φαρμακοποιού ζουτούλιζε.

Τό ύπόλοιπο κοινόν άρχισε να σφυριζή θινατά, σάν να είχαν μαζευτεί εκεί μέσα όλοι οι τσοπάνηδες της περιφέρειας.

— Φασσός! Ούρ Γκόλφω! Κουουουουου... Πού όμως να σηκωθή ή σκηνή του θεάτρον! Και ο λόγος; Τά... τσαρούχια!

Μάλιστα, τά τσαρούχια. Οι έρασιτέχνη, οι όποιοι έφρόντισαν να οικονομήσουν έγκαιρως δια τά αναγκαιούτα για την παράστασι ρούχα, φουτανέλλες, σελάκια, φερμέλες, φουστάνια για τά γυναικεία πρόσωπα, έξέχασαν τελείως τά τσαρούχια.

Τότε βγήκε ένας από αυτούς έξω και περιερχόμενος δίλους τούς φουτανελλοφορούντας θεατάς, τούς παρακαλούσε να τού δαχουρίσει τά τσαρούχια τους:

— Νά μάς δαχουρίσει! Αημονήσαμε νά πάρουμε τσαρούχια. Δώστε μας τά δικά σας... Θά μάς ύποχρεώσετε...

— Μά ευτόλντο θά μείνουμε;

— Χάριν της Τέχνης! Χάριν της Τέχνης πάντοτε!

Και ο γυιός του Πάρεδρου πρόσθεσε μικρόχολα:

— Δώστε τους τά τσαρούχια σας. Δώστε τα. Τους χρειάζεσαι νά τους τά δώσετε... στο χέρι!

Μόλις όμως οικονομήθηκαν τά τσαρούχια, νέο έμπόδιο παρουσιάστηκε. Η Γκόλφω ήταν... μεθυσμένος — δηλαδή ο Ριζαρίτης, ο όποιος θά ύπεδύετο το πρόσωπο της Γκόλφω. Είχε παρασηρθεί μέσα σε μία ταβέρνα και φάνηκε άργά και τρικλιζόντας στο θέατρο.

— Μωρέ τί πάτατε;

— Χάσαμε τή Γκόλφω! Πάει ή Γκόλφω! Τήν έχασαμε...

Μπήκαν κλέφτες στο μαντρι κ' έκλεψαν τή Γκόλφω μας και δέν εύρηκαν άργιά και πάει ή Γκόλφω, πάει!...

Τρεχάματα και φασορίες τότε από τούς «ήθοποιούς».

— Μήν είδατε τή Γκόλφω;...

Τέλος ή Γκόλφω ειρθέτη... τρικλιζουσα.

— Έλα, ντύσου γρήγορα, τού ειλαν μόλις τόν άνέβασαν άπάνω στη σκηνή.

— Μωρέ, τί διάβολο έπαθες; Έσθ' δέν μπορεις νά σταθής στο πόδια σου...

— Έίν' από τή συγκίνηση!...

Ο κ. Δικολάβος

Ο κόσμος έξω θορυβουσε άγρια.

Τέλος ένα τροκάνι χτύπησε άγρια και ή αλλεία, μετά τά πρώτα λαλήματα των κρωινών κοκκάρων, έσπρόθηκε.

Οι κοιμημένοι ξύπνησαν και φρέσκο πλέον παρακολούθησαν την παρίστασις, ή όποια με τις όχτώ της πράξεις ήταν φρωσκό νά τελειώση μετά τό... μεσημέρι.

ΓΕΦΗΝΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΛΑΑ και τότε δεν σταμάτησε
 ο Βρανάς. Έλαψε να τη χτυ-
 πάη γροθιές κι άρχισε να την
 κλωτσάει, να την ποδοπατάει ά-
 λυπτα.

Η Φλώρα τώρα έκλαιγε. Σι-
 γα-σιγά στην αρχή, δυνατά κι'
 ύστερικά, κατόπιν, ως πού δου-
 βάθηκε έντελως. Τα σκουζιμα-
 τία της αντί να φοβίσουν το Βρα-
 νά, τον άγριευαν περισσότερο.
 Είχε κουραστεί, μ'ά δεν σταμα-
 τούσε. Δεν έβλεπε μπρός του...

Η κατάσταση της Φλώρας ή-
 ταν άπεριγράπτη. Τό χαλί της
 έλεινε.

Αυτή πουλάμε προηγούμενος
 από άμορφία και χάρι μισογυ-
 μνη και λαχταριστή, ήταν τω-
 ρα ένας σφοδρός από κουρέλια...
 'Ο Βρανάς όμως δεν έβλεπε.
 Δεν ήξερε πειά τί έκανε.

Φρεναμένος καθώς ήταν, με τό μυαλό και τό βλέμμα θολωμέ-
 να άπ' την όργη, δεν κατάλαβε ούτε πώς ή Φλώρα είχε πάει να
 του άντιπαέεται, πώς κοιτόταν μπρός στα πόδια του μισοαναόστρητη.
 Στ' αϊτιά του ήχούσαν άκόμα ή φροσιές που τού έλε-
 πάν στον άλληλοδαμό τους και τον σκαλίαναν.

Μανιασμένη όπως ήταν ή Φλώρα άπ' την λύσσα και
 τό θυμό της, τόν είχε άρπάξει για μιά στιγμή άπ' τό λα-
 μώ και ταυρουώνοντας τον, τού φώναξε :

— Βιάκα!... Κορόδιο!... Ναι, είσαι κορόδιο... Δεν
 σ' αγαπώ... Σέ σκαίνουμαι... Αγαπάω τό μουσικό της
 όρχηστρας... Άκούς;... Τόν αγαπάω, τόν λατρεύω και
 σένα σ' άηδιάζω, κτήνος, ρεζίλι, βιάκα!...

Τά λόγια της αυτά είχαν άνάψει πού πολύ τό θυμό
 του, τόν είχαν κάψει θηρίο και τώρα, άν κι' ή θεατρίνα
 κλιότανε κάτω μολωπόδημη, έξακολουθούσε να τη χτυ-
 πάη, να τη χτυπάη κτηνωδώς, άλύπτα, άγρια.

Πυροπατώντας την κάτω, τη χτύπησε σε μιά στιγμή,
 με τό ικανότη του παπουτσιού του λίγο κάτω άπ' τό μέ-
 ταπο, στο φρούδι άκροθύς. Τό αίμα έτρεξε πυτάμ άπ'
 την πληγή κι' άπλωσε στο χλωμό πρόσωπο της θεατρι-
 νας την πορφωρή του μάκα. Μιά ό Βρανάς δεν έβλεπε.
 Χτυπούσε χωρίς να κινιτάη μπρός του. Και μονάχα ή-
 ταν άπ'καμε πειά και στάθηκε για μιά στιγμή κι' άνα-
 σήκωσε τό μαλλιά του ποχάν πέσει μπρός στα μάτια
 του, τότε μόνον συνήθε κάπως και παραξενεύτηκε που
 δεν άκουσε τίς στεγγυλιές και τίς χυδαίες βροσιές της
 Φλώρας.

Κιόταξε τότε μπρός του κι' αντίκρισε με τρόμο και
 με φρίκη ή θεατρίνα έξαλωμένη στο πάτωμα, αίματο-
 κλυμένη, κομψολογισμένη, άνοσητή...

Τό πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο άπ' τά αίματα, τό
 ρουχο της έπίσης, μεγάλες κηλίδες και θούλες αίματος
 είχαν βύσει τό πάτωμα.

Τό θέαμα αυτό έκανε τό Βρανά να νεκρώσει. 'Η καρδιά του
 σταμάτησε.

Και έτσι του κοινόν έφυγε κατενθουσιασμένο. Έχόρτασε τόσες ώ-
 ρες θέατρο!

Και τό αποτέλεσμα; Όλη ή κίνηση την άλλη μέρα στο χωριό
 σταμάτησε. Κανένας δεν έπηρε σε χωράφι του, ούτε ό συμβολο-
 γράφος στο συμβολαιογραφείο, ούτε τό φαρμακείο άνοσιές, ούτε ό
 άστυνομός... Έδειρε κανένα. Κλειστό και τό μοναδικό υπακόλινο,
 κλειστά τά σπίτι, κλειστό και τού Πάρεδρου τό έντεκνιότρο, κλει-
 στό και τού Πάρεδρου ή ταμπακέρα ή άνήσυχη. Στραμπισμένο τό
 χωριό, κομμάταν ευχαριστισμένο από τό καλλιτεχνικό γλέντι! Κανέ-
 νας δεν ήλ λησιμονή την έξαφαιρηκή αυτή ήμέρα και δέκα χρόνια
 θά την διηγητή ή άστυνομία :

— Π' άφρατα, τί έκτακτα που ήτανε στο θέατρο! Μου άρεσε σάν...
 νάτρωα κρεάτες!...

Και ή κυρία συμβολαιογράφου πέρασαν έξη μήνες τώρα κι' άκό-
 μα δεν τό έλησημόσες. Όλα τά γεγονότα της ζωής της στην παρ-
 ούσαι έκείνη τά άνιγαγε :

— Έξρεις, από τότε... που πήγαμε στο θέατρο...
 — Σύν άδιάθετη είστε, κυρία συμβολαιογράφου, σήμερα. Τι έ-
 χετε ;

— Θά κρύσσα έκείνο τό βράδυ... στο θέατρο.
 Τι τά θέλετε! 'Η παράστασις έκείνη έμεινε πής μόδας πειά στο
 χωριό.

— 'Ο άντρας μου, λέει ή άστυνομία, από τότε που πήγαμε στο
 θέατρο, έκανε έξη χρόνια στο Κορνηθό άστυνομός!...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τρέμοντας από φόβο, σπαρταρώντας σάν τό φάρι από την τα-
 ραχή του, ψιθύρισε, με σφιγμένα τά δόντια :

— Τη σκότωση!... Χάθηκα. Σέε μου, χάθηκα!...

Κατατρομαγμένος, μουσικά στον ήρωτά, κούταξε όλόγυρα στο
 δωμάτιο. Και τίς δεν ήταν εκεί, κανένας δεν είχε άκούσει τό πατρινό
 ποίγινο.

Θέλησε τότε να μιλήση της Φλώρας, μ'ά ή φωνή πνίγηκε στο
 λάργυγό του. Τη μεγάλη του όργη, τό τυφλό του πάθος, τη φρενι-
 ασμένη παραφορά του, τη διαδέχτηκε τώρα ό τρόμος του κακούργου,
 ή τρελλή άπελπισία του έρωτευμένου που βλέπει μπρός στα πόδια
 του νεκρή τη γυναίκα που έλάτρευε.

— Φλώρα!... Φλώρα!... τραύλισε με βραχνή κι' ύπόκοψη φω-
 νή, Φλώρα!...

'Η θεατρίνα ούτε σάλεψε καν.
 Σήκωσε τότε τίς γροθιές του κι' άρχισε να χτυπάει δυνατά τό
 στήθος του, τό κεφάλι του. Νέα ξέλαμας τόν είχε καταλάβει. Τό βλέμ-
 μα του άστραψε άγριο και τρομερό. Άγχομαχούσε γεμάτος άγνούνια
 και φρίκη. Άπ' τά σφιγμένα του δόντια ξεφύγνε ή ίδια τρομερή
 λέξη :

— Τη σκότωση!... Τη σκότωση!...

'Άξαρνα, τη στιγμή αυτή, τό μάτι του έπεσε πάνω στο τραπ-
 ζόκι της τουαλέτας της θεατρίνας. Ένα στενόμακρο, γυριστό στην
 άκρη ψαλλίδι, αϊμυρό κι' άστραφτερό σάν ειδικό χειρουργικό έρ-
 γαλείο βρισκόταν εκεί πάνω...

'Ο Βρανάς τό είδε. Κι' έτσι, έξαλλος καθώς ήταν, χωρίς να δι-
 στάση καθόλου, έκαμε ένα όψιμο, άπλωσε, τό πήρε σφιχτά στη χού-
 φά του, τό σήκωσε ψηλά, έκλεισε τά μάτια του και
 βγάξοντας ένα μουγγρητό άπελπισίας τό βύτησε στο στή-
 θος του και σωρατίστηκε κάτω άναίσθητος!...

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, ό έφημεριοδόπλου δι-
 αλόλοισον στους δρόμους δυνατά :

— Έφημεριδές... 'Η σημερινή έρωτική τραγωδία...
 'Η αυτοκτονία του νεαρού δικηγόρου!...

'Ο Λώρης βρισκόταν την ώρα αυτή στο Ζάπτεμα. Περ-
 πατούσε άσκοπα έδώ κι' εκεί, όταν άκουσε άξαρνα τα
 διαλαλητά των έφημεριοδοτών.

Σπανίως διάβαζε έφημερίδα, άλλ' αυτή τη φορά έν-
 νοιασε την καρδιά του να σφιγεται. Φώναξε έναν έ-
 φημεριοδόπλο, άγόρασε μιά έφημερίδα, την άνοισε κι'
 άρχισε να διαβάει γρήγορα-γρήγορα τη χτυπητή τριστη-
 λη είδηση του έρωτικού δράματος.

— Λιγγος τόν έπιασε.
 'Η Φλώρα είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο, κατα-
 τραυματισμένη, σε κακό χάλι.

'Ο Βρανάς δεν ζούσε πειά. Τό ψαλλίδι είχε τραπήσει
 την καρδιά του κι' ό θάνατος έπληθε άκαριαίως. Στην
 έφημερίδα άναφερότανε και τ' όνομα του Λώρη. Τόν
 παρουσίαζαν ως φίλο της θεατρίνας, ως τόν ατιπο ύλης
 της τραγωδίας.

'Ο καλλιγνος νέος τάχα. 'Η έφημερίδα τούπνεσε από
 τό χέμα. Άκούσθηκε σ' ένα στυλό για να ήν πησθ
 κάτω κι' έμεινε άρκετή ώρα, με κλειστά τά μάτια, προ-
 σπαθώνοντας να συγκεντρώση τίς σκέψεις του.
 Δεν φανταζότανε ποτε και ποτε πώς ή σχέσηος του Βρα-
 νά και της Φλώρας θά τελειώνανε έτσι.

Νά ήταν άραγε αυτό ή Θεία Δίκη;
 Νά ήταν ή τιμωρία του Θεού έναντιον του Βρανά και της Φλώρας;
 για τό κακό που κάνανε στην οικογένεια Αναρδής;
 Κι' αυτός, αυτός τί έφταιγε να τόν άνακατέουν ή έφημεριδές σ' ό-
 λη αυτή την τραγική, άλλα και χυδαία ιστορία;

Αυτός φίλος της Φλώρας;
 Τόσο άσυνείδητα λοιπόν γράφονταν ή είδησις στα φύλλα;
 Συγχρόνως ή σκέψη του Λώρη πέταξε στη Λίβα. Νά είχαν μάθε
 άραγε τό δράμα;

Πάντως, κι' άν διάβαζε ή Λίβα τίς έφημεριδές κι' έβλεπε όσα
 γράφανε γι' αυτόν, δεν θά πίστευε τίποτα άπολύτως. Μήπως δεν τίς
 είχε πει, μήπως δεν τίς είχε έξηγήσει τό πάντα; Όχι, δεν ήταν ή-
 κνή ή Λίβα να τόν ύποψιαστή, δεν χωρούσαν τόσο πρόστυχε σκέψεις
 στο μυαλό της.

Όστόσο, έπρεπε να πάη ως τό σπίτι της νέας να δη τί γίνεται.
 Ύσκαψε, σήκωσε από κάτω τό καπέλλο του και την έφημερίδα, την
 έβαλε στην τσέπη του, προχώρησε ως τη στάση του τραμ και μπήκε
 μέσα. Βγήκε στην Άκαθμηια και τράβηξε κερός για τό σπίτι της
 Λίβας.

Στό δρόμο χίλιες-δύο σκέψεις στομογύριζαν στο μυαλό του. Σκε-
 φτότανε τό οικτρό τέλος του Βρανά. Νά λοιπόν υπόρχε Θεός τι-
 μωρός, που ή καρέε πράρεις πληρώνονταν, τίς που πολλές φορές στη
 ζωή αυτή. 'Ο Βρανάς σκότωσε με τό φρέσμο του τη Λίβα, λίγο έ-
 λευπε να σκοτώση και τη Λίβα, μ'ά δεν γύλιωσε την τιμωρία που ή
 έιξε. «Μάχαριαν έδωσες, μάχαριαν θά λάθης» Στέργουσε τη ζωή από
 μιά άθάβα κόρη, μ'ά στερήθηκε κι' ό ίδιος τη δική του. Πόσο οικτρα δέ,
 πόσο σκληρά, πόσο έξευτελιστικά!...

(Άκολουθεί)

'Ο Λώρης άκούσθηκε σ'
 ένα στυλό, για να ήν
 πησθ κάτω...